

Интервю:

НЕ ОТ ТОЗИ СВЯТ

стр. 4

**РАЗУМЪТ НА
ОТЦИТЕ**

Йером. Серафим (Роуз)
стр. 5

**ЧУДНАТА ТАЙНА НА
ЕДИНЕНИЕТО**

За браќа
стр. 7

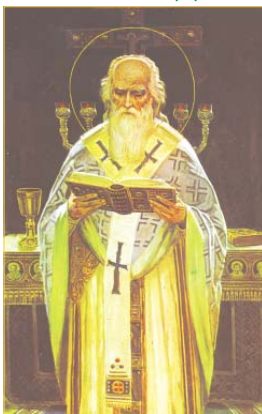
СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ

Св. Климент Охридски (880-916) е родомащабник на българското училище, затова още при основаването на първият университет в България той бил поставен по патроната на светица и носи неговото име.

Според житието му през 886 година св. цар Борис I го изпраща в Одрин със зорача да поговори няколко хиляди еврейци, които да видят писмената български език, за да се замени един ден пръвпатен език в Българското с български.

Св. Климент развил многолюдна, многобройна и всеобхватна книжовна дейност.

През 893 г. на събора в Преслав св. Климент е поставен за пръв епископ на български език. С това се поставя началото на развитието на българската литература. Той овладява Византичката епископска катедра четири години.

Икона на светица от Репортата на СВ „Св. Климент Охридски“

Мощи на св. Климент Охридски в България

Най-новият пловдивски православен храм „Свети Климент Охридски“ бе осветен на 25 ноември 2008 г. Той се намира в квартал „Христо Смирненски“.

Високопресвещенят Пловдивски митрополит Николай извърши първия чин на осветяването, след което в храма бе отслужена първата света Божествена литургия. В съслужението взеха участие архiereи на Българската православна църква. На празничното богослужение присъстваха гости от Македония, Гърция и Румъния.

Православното заповола на 24 ноември в 16 часа, когато българското духовенство и многоброен народ тържествено покреша на площад „Стефан Стамболов“ частна от моштите на св. Климент Охридски. Светите моши донесо дивно Дебърско-Кичевски митрополит Тимотеј, чието селашце е в Охрид, придражел от Македонския митрополит Николай. След отслужаването на моштите на Охридския твърдоверец с литигни шесте бика пренесени до митрополитската катедрала „Св. Марина“. Там бе отслужена първата св. литургия, следвана от Пловдивския митрополит Николай. В съслужението взеха участие високопресвещените митрополити:

Видински Дометий, Русенски Неофит, Плевенски Изигий, Ловчански Гаврил, пресвещените епископи Велички Синоий и Константиански Антоний, архим. Харалампий, старор. спешенков. Нелуц Опри, представител на Румънската православна църква в България, св.служенослужители от Пловдивската епархия и гости.

„Днес особено ни е необходим св. Климент Охридски, с изключаването си пример в отговаряне на Христовата вяра, за да се пробудим от летаргията на съвременната бездуховност“, каза митрополит Николай. „Знаоштен е пример на един човек, който запази традициите и намразява светните нос“, добави архиепископ.

На стр. 3

ЮБИЛЕИ

ПАМЕТНИК НА БЪЛГАРСКАТА ЕКЗАРХИЯ

95 години от полагането на основния каък и 85 години от осецаването на Богословския факултет

На площа „Св. Нелед“ в столицата се намира сградата на бившата Духовна академия „Св. Климент Охридски“, а сега Богословския факултет към Софийския университет. В същата сграда се помещават и Централният църковен историко-археологически музей при Св. Синод и Църковноисторическият и архивен институт при Българската патриархия. Сградата има интересна архитектура и външна (фасадна) украса, която преди години е била още по-впечатляваща.

Историята по построяването на въпросната сграда е в все още недостатъчно проучена и в развитието епископически изданиа се тиражираят неверни сведения. Така например проф. Васил Пандурски, дългогодишен директор на Църковния музей, в своя книга „Монументална живопис“ се съсредотавя през 1906 г. В том I на „Енциклопедия на изобразителното изкуство в България“, издаден през 1980 г., е посочено, че сградата е изградена през 1908-1914 г. по проект на архитект Ф. Гроундиг. А живописната и украса е направена през 1923-1925 г. Същото се повтаря и в том II на „Енциклопедия България“, издаден през

1981 г. В продължение на повече от месец направих частично проучване и констатирал следното.

През 1895 г. в столицата и страната бил тържествено честван 25-годишният юбилей от създаването на Българската екзархия. Именно тогава стае зародила идеята за въздигане паметник в столицата, посветен на великото събитие от 1870 г. Инициатори били министрите Григор Навочев (на външните работи и изповеданията) и Константиан Величков (на народното просвещение), които в обстен доклад заповода е тази идея и мотивира. Те искали от негов директор да се открие за тази цел всемирно научна работа за събиране на доброволни пожертвования. Книг Фердинанд без възражения приел тази идея и сложил следната резолюция въше министрите доклад: „С работи и приватност присила и одобрява това патристическо въше предложение и на поканва да вземете мерки за по-скорошното негово изпълнение“.

Веднага била открита такава подполска и образователна фонд. За издигане паметник в спомен учредяването на Българската екзархия, управляван от Ми-

неред да се издигне работи и изповеданията (МВР). За 15 години в този фонд били събрани 150 000 лв. През 1909 г. била създава следната комисия от архитекти, живописци, писатели, професори от Университета и др., която да определи какво трябва да представлява бъдещият паметник. Становището на комисията било да бъде построен специален параклис, в който да се приютят архитектурни, скулптурни и живописни елементи. Тогазашното правителство не възприсило тази идея, а Св. Синод възрадил, че в сравнение със строици се огромни храм-паметник „Св. Александър Невски“ (в чест на политическото ни освобождение от турско робство), подобен параклис бил неубежителен и недостоен. Развита била идеята, че най-достоеен и величав паметник бил било построеномното на здание за Висше богословско училище, което да стане, огнище на наука и вяра, огнище, което да пръска светлина, да осветява мрака, да поддръжката вярата и морала“.

Св. Синод още през 1908 и 1909 г. пръв безусловно отирил пред правителството, по законодателен ред да се открие при Университета Богословския факултет за подготвянето на образовани кадри за Църквата. Предлагало се средствата за построяването на здание за факултета да бъдат взети от фонда за паметника в спомен на учредяването на Българската екзархия.

На стр. 6

От стр. 1

Едва през 1911 г. правителството на Иван Есенев (който бил и министър на външните работи и впоследствие и вярно престо синалодно предложение в Министерския съвет. С постановление на МС (протокол № 33 от 28 април 1911 г.) било решено съсредоточава от фонда „да се създадат здание-памятник в столицата, което да служи за помещение на викария на българската църква“. Именно това правителството отстъпило и държавно място, намиращо се в съседство с двора на Софийската св. Митрополия, на площад пред катедралния храм „Св. Неделя“. За да се получи това място в края на 1911 г. достигнал 200 000 лв.), принадлежал на МВРИ, се прехвърля към Св. Синод. Във връзка с всичко това министър-председателят Есенев внесъл в Народното събрание „Законопроект за разрешаване на Св. Синод да построи в столицата „Паметник в столицата, което да служи за помещение на Висше богословско училище“. Този законопроект бил приет от Народното събрание, утвърден с указ № 16 и обнародван в брой 91 на „Държавен вестник“ от 24 април 1912 г.

Всички обещания на правителството били спазени, единствено Министерството на финансите първоначално отказало да прехвърли сумите от фонда на Св. Синод, които заповише, че то ще ръководи работите по бъдещия храм. По-късно обаче сумите били дадени. Това до голяма степен затруднило както проектантите на различните търгове, така и напредването изпълнение на различните сметки на изричните предприемачи. За да се спаси правителството, площадът се налага на Св. Синод за извършване на операции от свои фондове, а след това дълго да чака компенсация от въпросното министерство. Едва на 21 ноември 1913 г. Министерството на финансите предало въпросния фонд на Св. Синод, който възлизал на 228 358 лв. и 53 стотинки.

За проектант на сградата още в самото начално на 1912 г. Св. Синод приляквал опитния австрийски архитект Фридрих Гроангер, който още от 1878 г. работел в България. Започнал австрийски архитект в Разград, а след това проектирал различни сгради в София. Негово дело било и сградата на Софийската духовна семинария, така че той бил добре познат на Св. Синод. Гроангер вече бил напуснал България и живел в Австрия, където имало съвместно договоране да му се издадат и командировъчни – за пътуванията му до София и за пребиваването му по ръководството на строежа. През първата половина на 1912 г. той идвал три пъти в София – по направата на скиците и по проекта на направата на покрива, върху които щели да положат основите на сградата. Сключили бил и договор, като архитектският хонорар възлизал на 3,6 % от общата стойност на бъдещата постройка.

След като архитектът предложил планове и технически книжка, Св. Синод провел на 17 август 1912 г. търж за отдаване строежа на сградата на предприемач. На възвръщане търж се явили повече от 100 кандидати, като с 9 % били избрани кандидата на проектността на сградата – 390 866 лв. и 30 ст. дал предприемачът Рангел Василев (смятат ръководител строителството и на Семинарията). Веднага след сключването на договора между Св. Синод и Р. Василев започнали извършване работи на определено място, което било разгледано (премахнали дъресните храсти). Оскало се, че тук са основите на различни антични сгради, а през Средновековието е имало няколко църкви. Със Овладозването (1878 г.) в северозападния край на мястото до 1900 г. била камбанарията на катедралната църква „Св. Неделя“. В непосредствена близост до нея бил и двуетажен дървен топъл „Искър“, предначертано място за отпад на отпад.

В продължение на два месеца работите били направени изкуствено и изданието основата на сградата. Архитект Гроангер отново посетил столицата, да да прегледа завършената на основите. За своя заместник той поставил архитект Кира Хайрич, който по-късно контролирал строителството. Поради двете български войни и изстрадалата национална катастрофа, решени били много търпеливост да бъде симултантно положен основният каменен. По решение на Св. Синод на 31 октомври 1913 г. под ръководството на Левкияски епископ Вардара стана

полагането на основния камен и освещаването на вече изградените основни

Веднага след това с узден темп започнало издигане на стените.

На 31 януари 1914 г. в камбанарията на Св. Синод бил проведен търж за отдаване на предприемач на каменидските работи и централното отопление. Поради отсъствието на някои предприемачи, които

предложали по-ниска цена, тържът бил анулиран и проведен отново. През месец юни 1914 г. Министерството на външните работи и изповеданията помолвило Св. Синод страницата се сградата да бъде отградена на частна основа, така да не се зарочвава плащат пред катедралния храм. В края на месец октомври 1914 г. работниците правели вече таванската конструкция, която се увеличавала с голем месец месец. Към края на месец декември с. г. архитект Хайрич представил документацията и технически книжка по т. нар. столярски работи – тоест по направата на дограмата и домогестата.

През септември на 1915 г. сградата за Висшето богословско училище била почти готова, но само вътрешно изпълнение. Нейното довършване времешно забавило поради възникнало на България в Първата световна война. Даже през септември на 1916 г. Министерството на войната повикало от Св. Синод да приключи довършването на основите болница. Работите по довършването приспособяване били възложени на архитект Киро Хр. Маричков и надзорника Рангел Василев. Също така Св. Синод възложил на синалодното счетоводство да поборва за доставката готовото здание в няколко денонощия на местната власт. След неколкокметесни преговори двете приспособяване било завършено и на 3 март 1917 г. го предали на военните власти. В така приспособената болница в продължение на повече от две години били лекувани ранените войници и офицери.

Кратко на войната дошло и поредната национална катастрофа. Тежкото положение не позволило на Св. Синод да довърши околното сградата и да открие в нея проектантното висше богословско училище. По време на войната стойността на местната власт излязла на 531 870 лв. и 71 ст. На 30 март 1920 г. в свое заседание Св. Синод взел следното решение: „Да се вземат всички възможни мерки, шото зданието на Висшето богословско училище да бъде напълнено поправено и нагледно за нуждите на Висшето богословско училище, като един от етажите се нагоди за жилище на студентите, а да може през октомври училището да се открие.“

Довършването работи обаче се проточили още няколко години. Чак в края на месец март 1921 г. били проведени търгове за отдаване на предприемач направата на електрическата инсталация и вътрешните бойджийски работи. Едва на 20 юни 1922 г. по поръчение на Св. Синод главният секретар съставил комисия от компетентни специалисти, която да се произнесат по плана на външната обвивка на сградата. В състава на комисията влизали: Н. Занков – завеждащ постройката на зданието и преподавателите от Хуманитарната академия Хараламби Танев (декоратор и живописец), Иван Димитров (живописец) и Никола Ганушев (живописец). Становището на въпросната комисия било разгледано на заседание на Св. Синод на 23 юни 1922 г. Решени: незабавно изпълнение на външните стени, като се възложат на

X. Танчев да направи колорирани образци от плочите и маляката на фасадата в старобългарски стил и да избере необходимите тонове за маляката, за да зареждат и различните плочи. След X. Танчев били дадени образци от орнаменти за медальоните над прозорците на северната и западната фасада и проект за фреска на фронтонна по кулола на северната фасада. Синалодните членове предлагали в медальоните да бъдат избрани ликовите „на историческия забележителен възрастта ни просвета от всички периоди на църковната ни история“.

Хараламби Танчев бързо изготвил художествени проект за фасадата, който бил претовен поет била изричен от страна на Св. Синод. На фронтонна по кулола било предвидено изпълнението на монофигурна композиция, отразяваща акт за прочитането на фермата от 27 февруари 1870 г., с който се създавала Българската екзархия. Но след в две изготвени варианти да стои образът на славянските просветители – светиците братя Кирил и Методий. Под тях в два големи медальона щели да стои ликове на св. Климент Охридски и св. Ефтимий, Патриарх Търновски. А в медальоните над прозорците на северната фасада трябвало да се изгледат ликове на Гаврил Кръстевич, Йероним Неофит Руски, св. Софроний Врачански, Червюрен Хриабър, Презвитер Козма, преподавател Паисий Хилендарски, архимандрит Неофит Бозовиц и княз Стефан Български. На западната стена, в медальоните над прозорците, слямали образът на епископ Константин Преславски, епископ Атанасий I, епископ Йосиф I и митрополит Авансий Велешки. До сградата на месец ноември 1922 г. били извършени следните фасадни стенописи: Никола Ганушев изписал монофигурна композиция (общо 17 фигури) на фронтонна, за която му били заплатени 110 000 лв.; образите на св. Св. Кирил и Методий изписал живописец Петър Желюзов; Константин Желюзов заплатили по 6000 лв. на фреска; Никола Маринов изписал в медальоните образите на св. Климент Охридски, св. Ефтимий, Патриарх Търновски, Презвитер Козма, Червюрен Хриабър и св. Софроний Врачански, като заплата за работата му била 3000 лв. Живописец Иван Белковски изписал само лика на преподавател Паисий Хилендарски и получил за него 3 500 лв. Останалите живописни образи били изпълнени през пролетта 1923 г. По изричен указ били направени а богата каменна пластична украса на капелите, на водната портална, на балдахина и в интервала на сградата. Нейни изпълнители били Рихард Харди и Анкало Фейтман.

Търж за септември на 1923 г.

най-сетте била отоварена сградата

на Висшето богословско училище (ректинство – Паметник на Българската екзархия) на порешне първоначално. Записани били 36 студенти към новосъздадената Богословски факултет, чиито първи десан били отцеп. Проект. Цанков. На 19 ноември 1923 г. в сградата на новия факултет била проведена първата в новозест от епископ Михаил Химитилски от катедралния храм „Св. Неделя“, който провъзгласил и една забвур реч. След него говорил и деканът, който изяснил трудностите по откриването на факултета и изричил на новия факултет и започнали да работят и даваща трудност. От страна на студентите отговорил и благодарил йеродонк Йосиф. На място тържествено присъствали преподавателите и студентите от Богословския факултет, както и някои столични сещеници. Така имали 28 години 1923 г. била отоварена сградата Фердинанд, най-сетне паметникът на Българската екзархия бил завършен!

Коимирни за Българската православна църква ще осомняват датице 10 юни 1923 г. и юни 1944 г., когато разрушени били сградата и започнали в руини сграден фонд и ценно имущество в него. При първата бомбардировка била разрушена четиритриетажна сграда в двора на Софийската митрополия, в която се помещавали архивите на митрополитския кабинет на библиотечната църква. До основи била срината и съседната църква „Св. Николай Мирликийски“. От ударната вилна сериозно пострададо и съседното здание „Паметник на Българската екзархия“ (Богословският факултет). На фронтонна по кулола била изписана Българската екзархия. По този начин било загубено и възложено на този архитектурен паметник, който днес се нуждае от спешна и цялостна реставрация.

Има дни разлик от мистичното на ежедневното. Време, което възвежда свой ритъм, носещо усета на напрегнато очакване. Време на мистично изживяване на вселенското събитие – Бог се ражда по плът, Господ явява при нас, приел човешката природа и реализира предвещания Си промисла за спаси творението Си. Това

оща немощ и греховност и да я доведе при нейния Син и наши Бог.

Затова и празникът Въведение Богородично по стара църковна традиция е отреден като

Ден на християнското семейство

Светата православна църква винаги се е стремела да съхрани задоволствена история да си

вие едно сте в Христа Исуса“ (Гал. 3:29). Живеейки в тази нова реалност, човекът може да достигне до ангелово ниво, което преодолжава, да стигне до своето истинско призвание – боготворение. Премахвайки всичко това е отново най-одиночестван човек – св. Дева Мария. Богоявленията Майка, която наред с ангелите и човешките е възвел в Божията

Бракът започва от Христа и ще завърши в Христа

В това Христово тайнство двамата обичали се стават закон, кой-то създържа и притежава Сина. Изходът от това изграждане на „майка църква“ за „малки трима – мъж и жена, горещи в своята любов, и Дарови, със единството на Господа и крещи тази обич. От всичко това следва, че християнски брак е един път, който започва от земния живот върху на небето, както каза арх. Емилян Симонопетритски.

Мъжът и жената чрез силата на вярата си връщат в единството Христово, но т.е., жената, по думите на св. ап. Петър (1 Петр. 2:7) – „по-слабият съсъл и гурбаждо от мъжката опора. Жената се нуждае от мъжката любов. Затова св. ап. Павел, обичайте жените си, както и Христос обича Църквата и предаде Себ си за нея, да я освободи от всяка нечистота“ (Еф. 5:25). Освобдена от тази любов и осветена от нея, жената добива силата и дръзничеството за се боря със самото зло и да вижда образа Божия в своята любов. Тя е покорила не защото е физически по-слаба, а защото вярва и стабилността на мъжката опора. Тази вярва й носи и усет за Божието присъствие сред тях. Жената християнка е готова да изгуби своята воля, за да реализира Божията, следваща свангелска на Богочовек Исусу (Лука. 1:38). Така ти носи образността на св. Дева и чрез тази образност изживява раждането на Богомаладенца Исусу в собствена си душа. Св. Амвросий Медиолански пише, че „мъжът е единственото и е устрем и любов, желание за придобиване на материалното, но преди всичко на духовното“. Те са предвидени един на друг, да правят се с най-искрена любов, добрите сплития в живота. Дори в най-трудните моменти двамата ще бъдат заедно, взаимна опора един другия. Така мъжът и жената изграждат своя благословенна и истинска клетва постоенно Божието присъствие, като се уповават на Божията помощ.

Тайната майка църква в новостата Христовата

стодена, желана и търсена своя Женик – Ангел Божий. По този начин те си и венчават за Христа и чрез тайнството на брака връщат в другото – тайнството на тайнствата – св. Ехахариите. Там, наспийвайки себе си с Божествените Дарове, те единствено могат да проумееват своята биологическа иност и да реализират истинската такава – sacramentalната.

Мъжът и жената връщат ръка за ръка по трупения път към Голготата, където реално присъстват в събитията на Изкупителното чрез веровете си сетива, приемайки тайнството на Разпятието и отдавайки тази любов на другите. Те възхваляват Бога и ясно утвърждават, че християнското семейство трябва да е пропитано с любовта на Божие тук, на земята.

В православното разбиране за християнския брак като негов цет е не издължаването на тайнството раждането на децата. Целта на брака е съхраняване, където се съхранява и запазва любовта. Преподобният на тайнството любов двамата влюбени ги дарява с деца. Жената, както казва св. ап. Павел, ще се снаху чрез раждането на децата (1 Тим. 2:15). Мъжът и жената се стремят към продължаването на рода и възпитанието на децата. Това е тайната гонимост отговорност пред Църквата, а от тук пред обществото. Те имат при-

мера на истинското семейство – това на св. Богородица. Славейки тайнството раждането, те се стремят да отдадат цялата си любов на своите деца. Те трябва да са „добрият пастир“, като водят децата по пътя на спасението за придобиването на Небното царство.

Мъжът и жената съхраняват и възпитават своите деца още от найраната възраст истинно на Божияте откровение. Заповяват за е живота и правдата, възпитават в тях желание и копнеж по Бога.

Християнското семейство трябва да е примерът в обществото –

семейство, което не следва нещата само до търсенето на интелектуално и чувствено разбирателство като опорна точка на мъжа и жената; това е семейството, в което присъства Бог и където Бог винак нешто ново, което не съществува никъде другаде – пълнота на мистичното, изградено в този свят чрез пламенната Божия любов; семейство на истемперия и обич; семейство на Христа, гласно в чудната тайна на единството.

Протоиерей Аскол ЦИГАНОВ

Слово за връщане Въведение Богородично, промислено в Софийската св. митрополития

ТАЙНАТА МАЙКА ЦЪРКВА

или за тайнството на брака

е време на размисъл, даващо възможност на парадокса да възникне срещата със светостта на небесния Богомаладенец Исусу Христу. Друго време, отвеждащо ни към друг свят.

слава. Човекът е божествено създание. На първо място, той връща си, а дълбочината на своята чувствителност. Човекът е носителят на любовта, любовта божествена и чрез връщането на тази любов изгражда и крепи семейството. Това семейство, разбирано в светлото православие като „единство църква“, е мястото, където мъжът и жената съществува и чрез връщането на тази любов изгражда и крепи семейството. Това семейство, разбирано в светлото православие като „единство църква“, е мястото, където мъжът и жената съществува и чрез връщането на тази любов изгражда и крепи семейството. Това семейство, разбирано в светлото православие като „единство църква“, е мястото, където мъжът и жената съществува и чрез връщането на тази любов изгражда и крепи семейството.

И на фона на тази картинка е очакването на Рождественската нощ. Църквата изпраща призоваването на единение друг празник. Отново среща, събитие богато със своята тематика, което никога не отива в днешния град. Там Божията Майка, като ангеловодило дете, прекрива Йерусалимския храм, за да се посвети в служение, спасително за човешкия род, извисявайки се чрез разпятието на Сина Божият. Църквата изпраща пред нас пращица Въведение Богородично – възвеждайки в Божия храм, който е преходната на Христовото възплъщение, стълбът, съединяващо разумно творение с Всемоштва на Божията.

Християнският брак като тайнство е гаранция и първо условие за реализирането на семейната обичност, която обичност се изживява от двамата влюбени като едно мистично присъствие към Бога. В това изтълкуване всеки един от тях вярва в преобразяването на другия така, както Бог вярва в мистично преобразяване на човека, който е избран за по-добро; пронаша слабостите на другия така, както Бог пронаша на нас. Бракът, както казва митрополит Антоний Сурожки, е „чудо на земята, място, където започва осъществяването на единния живот и в самото това голямо чудо на човешките отношения, двамата стават една личност“. Истината е не в раздробени днешен свят, разкъсан се от противоречия, единството в брака се осъществява единствено в което единеност ни поставяме Христови. Това е признание на християнина: да градят това единение с всяка любов, помирение и достъпност до Бога чрез великата тайна на брака. Охристовяващият се човек, живеейки в малката църква, преодолжава пола като разлика и по думите на св. ап. Павел „няма мъжко пола, ни женско, защото всички

ни и изгражда народа Божий, да преодолжава разликите на пола между мъжа и жената. Под „човек“ Църквата е разбирателна и разбира пълнотата, която се изгражда в мистичната симбола на двата пола. Тази пълнота намира своята реалност в тайнството на християнския брак. В брака човекът изпълнява и своята божествена мисия, която вени на Божията творение да примирава противоположностите в този свят и в това единение да води самия свят към божественост.

Св. преп. Максим Исповедник в своето произведение „Ambigua“ ясно разкрива всички тези идеи. Като първо по отношение на това единение поставя освободеност от безелите на мъжко и женско, помирение и хармония и достъпност до Бога чрез великата тайна на брака. Охристовяващият се човек, живеейки в малката църква, преодолжава пола като разлика и по думите на св. ап. Павел „няма мъжко пола, ни женско, защото всички

АБОНАМЕНТ 2009

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА НАЙ-АВТОРИТЕТНО ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ!
ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ за „Църковен вестник“

Посочете периода от време, за който искате да се абонаирате

Име	№. Сп.
Презиме	
Фамилия	
гр./ж.	п. род.
общ.	
обн.	
к.ж./лфт.	

Изпращайте на адреса на издателството попълнения талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банков бодеро или пощенски запис).

МОЛЯ, ИЗПИСВАЙТЕ ТОЧНИЯ АДРЕС, НА КОЙТО ЖЕЛАЕТЕ ДА ПОЛУЧАВАТЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК“

АКО ИЗПРАЩАТЕ ПАРИТЕ ЗА АБОНАМЕНТ ПО БАНКОВ ПЪТ, ОТБЕЛЯВАЙТЕ В ДОКУМЕНТА ЦЕЛТА НА ПЛАЩАНТО.

Юзотно храм на манастира

Манастирският храм „Св. Йоан Предчик“

Калубите в двора на манастира

ПОКЛОННИЧЕСКО ПЪТУВАНЕ ИЗ ВИДИНСКА ЕПАРХИЯ

Лушунският манастир се намира при с. Георги Давидово (Лушунци) на 21 км от Монтана. Построен е вярно шест столетия на край реката Дългогледска Овоста. Според преданието на мястото на сегашния Лушунски манастир някога е имало друг, построен още през Второто българско царство в няколко разрушени по време на турското нашествие. Опошуншаван е мюсюлманът, но винаги възстановяван отново. За последен път е възстановен от братя-монаси Димитрий и Герасим и иеромонах Елеон.

Изумният епископ. Йоан и Смоленският архиепископ Нестор

Сегашният храм е строен през 1850-1853 г. и е осветен през 1856 г. Посветен е на св. Йоан Предчик, но на мястото на храмовата икона на иконостаса е поставена икона на Света Троица, която е в стълб на по-ранния манастир? Иконостас да дело на Николай и Станислав Доспелски. Иконостасът е великолепната си дърворезба е дело на самовокия майстор.

През 1989 г. до края отседнало на южното място на армия. Амбрози е построено дветежакото южко крило с дълги дървени чардаи.

Днес игумен на Лушунският манастир е младишият отец Йоан, който е родом от гр. Берковица, Монтанско. Малко след като пристигахме в манастира, той се прибира от града, той уредените, за да уреди формалностите по стрелка на новото крило. Вижко необходимо е осигурено, остава само разрешителното от НИ „Паметника на културата“. Страдата ще бъде издигната в най-скоро време на мястото на крило разрушеното старо правителство северно крило на манастира. Високо ще се каже отседнало на южното крило, но с по-различно вътрешно разпределение. По план са предвидени изби, магарница, пералня във вкупаното ниво и два етажа с 20 стаи за поклонници със самостоятелни санитарни възела влез. Отец Йоан с оживление говори за стрелката и за необходимостта човек да остави нещо след себе си на земята.

В тази старина манастирете са на самостоятелна издръжка и различат не само на треби и свещи, но и на приходи от религиозен туризъм и от манастирското стопанство. Тук имат манастирски земи, които престоят да засадят с лесови дърмчета, за да отглеждат лешници. Имот е изселчовока градина, овце, кози, крави...

Отец Йоан казва, че местните хора не са религиозни и манастирът не може да разчита на тях, а пред-

ците на същото това население са изградили този величествен, трети по големината в България манастирски храм, изграден по плана на църквата в Руски манастир, и многократно са възстановявали опожарявания и разрушаван манастир. За кръщени идват от цяла България, но от местните хора. Пътят го каже че са отразявали от Църквата.

– И аз съм се питал, но тук и възрастните хора на по 40 г. имат яра и почит към Църквата. Дори младите, доколкото са останали по този край, имат по-добро отношение.

Разкажи, че след като направил основен ремонт на храма, по-късна владика за обновлението, раззелни започва по околните села... (Службата започва, а храмът остана празен. Запитан се за него и правил всичко това. Но си казал, че щом Бог го е поставил на това служение, да стопааната в това да служи в храма – ще го направи, пак Бог ще се погрижи за останалото и ще приведе хората. Все някога...

Когато дойнал в манастира през 2006 г., намерил новото крило отседнало под ижема на фирмата. Под ижемената му имало замесване, в което и по време на пост изучава сила музика и се разнасял мирис на месо. Сета ижемент сам управлявал стопанството на манастира. Трудно му е, постои много иштита финансови затруднения. През лятото идват поклонници, но през дългите зими месеци посетителите намаляват и често се налага да моли Вжк и Енергетите да изчакат до Веснците за плащането на сметките.

Архим. Йоан ни покани да останем за Успение Богородично, падаше се след два дена. Слагаме се и той ни настави в стаята до поките на св. Нестор, който от 2000 г. е Лушунският манастир. Митрополит Димитрий му е председател на духовните си покони. Когато митрополитът идва за няколко дена в манастира, отседа в някоя обикновена стая, кози тревата, работи в градината, грижи се за животните...

Смоленски еп. Нестор е прекрасен бележит духовник, бави игумен на Руската и Бачковски манастир, представител на БПЦ при Московската патриаршия, уважаван книжовник, поет, автор на много статии и научни публикации в църковна и светска печат. След село туби превенето се отседна на лок. От осем години за възрастния епископ се грижи

Водосветът в манастирски двор

местна жана с филологско образование, която му четеше, нине под негова диктовка...

– Елена е моите очии и ръка – казва за нея с много любов и признателност дяво. Нестор.

Говори много вдълбочено и мъдро. Разкаже с нас за изпълнен с много името, дати и фатологии, която едва успявам да проследя, но никога няма да забравя изграденото на възможеното му лице, изградените жесове на фаната му десница, докато говори, изстрижана с шарки издължана в кората носох, която върти с другата си ръка, блесналите му очии, цялото му впечатание за белота...

Празникът в Лушунският манастир започва с празнична вечеря в намеренето. Доброка няколко говори, жени, които се заеха с приготвянето на курбана и работиха през цялата нощ. С тях бе и малко момченце, което е било обсебено от бис, но след молитви в манастира се оправало. Сета е харизмо на манастира, а речителите му са редовни спомоществователи на обителта. Разрѣх, че харизматно е честа практика по този край, но когато детата пораснат, не ги изпращат в манастира, а ги откупуват, за да се освенят.

Службата за празника беше изключително благолепна. Накрая епископ Нестор говори пламенно и увлекателно. Около него се бяха скупчили иконостана, които внимателно го слушаха. Останатите ишумка в храма и се състезава около правоносната си. Беше ми мъжко, че не се ползват пълноценно от предоставените им тук духовни дарове. Слушам ги за какво си говорят в храма, в двора на манастира и с болка си мислех, че въртата не провиква живота им, не мотивира успелата им, не определя решениата и делата им.

Мислех си, че Църквата и светът са два паралелни свята: Църквата с нейния дух, ценности, закони, приоритети, начин на живот и ритъм. И светът с неговия дух, ценности, закони, приоритети, начин на живот и ритъм. Два паралелни свята, връзка между които би трябвало да е вървящият народ. Два паралелни свята, които у нас се срещат само на големите църковни празници и по време на събрания.

На Успение Богородично, този прекрасен църковен празник, в тази арена обитат на безименно подвижници и мъченици за вървата Църквата и светът се срещнаха. Светът доведе на гости на Църквата и после си тръгна. Какво отнесе от тук със себе си? Какво отнесе със себе си тези хора, освен преломените си кръгове, курбана и осветената вода? Не знам. Бог знае.

Седва

Текст и снимки

Александра КАРАМИКЛЕВА

ЗАПОЧНА АБИРАНЕТО ЗА 2009 г.

„Църковен вестник“

1 година	25.00 лв.
6 месеца	12.50 лв.
3 месеца	6.25 лв.
ед. цена	0.70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЈАТА
СВ. СИНЮЛ, Софийска 1000
Ул. „Оборище“ № 4
тел. 087-56-111, тел. факс 980-30-16
МОЛ: Танка Точнева Христова
e-mail: zupress@diverbg.net
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ
Ръководител: се вярват.

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
УниКредит Булбанк – Софийска ул. „Лазарев“ № 58
IBAN: BG97UNCN96601018147018, BIC: код: UNCRBGSP

Съхранете се в изданието с авторския списък или по банковата сметка,
а когато да се изплати периодично списък или по банковата сметка,
а когато да се изплати периодично списък или по банковата сметка,
„Църковен вестник“ съдържа ценни статии и изобретения и не
бъди да се издава в негово име.